

Svátek Křtu Páně rok A (2026)

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Hle, můj Služebník, v němž jsem si zalíbil.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Ostrovy čekají na jeho nauku. Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti, vzal jsem tě za ruku, utvořil jsem tě a ustanovil tě (prostředníkem) smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznice ty, kdo bydlí ve tmách.

Mezizpěv - Žl 29,1-2.3ac-4.3b+9b-10

Odp: Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.

Vzdejte Hospodinu, Boží synové,
vzdejte Hospodinu slávu a moc.
Vzdejte Hospodinu slávu hodnou jeho jména,
v posvátném rouchu se klaňte Hospodinu!

Hospodinův hlas nad vodami!
Hospodin nad spoustami vod!
Hlas Hospodinův, jak je mocný,
hlas Hospodinův, jak je velkolepý!

Vznešený Bůh zaburácel hromem,
v jeho chrámu však všichni volají: Sláva!
Hospodin trůnil nad potopou,
Hospodin jako král bude trůnit věčně.

2. čtení - Sk 10,34-38

Bůh ho pomazal Duchem Svatým.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: "Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel."

Zpěv před evangeliem - srov. Mk 9,7

Aleluja. Nebesa se otevřela a zazněl Otcův hlas: To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte! Aleluja.

Evangelium - Mt 3,13-17

Jakmile byl Ježíš pokřtěn, viděl Ducha Božího, jak na něj sestupuje.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?" Ježíš mu však řekl: "Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli." A tak mu vyhověl. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle - otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: "To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení."

Homilie

Drazí bratři a sestry,

svatý papež Lev Veliký kdysi zvolal: „**Křest'ane, poznej svou důstojnost!**“ Tato slova neztratila nic ze své naléhavosti ani dnes. Právě naopak. Dnes, kdy slavíme svátek Křtu Páně, se k nim máme znovu a znovu vracet.

V evangeliu jsme slyšeli o Ježíši, který vstupuje do vod Jordánu a přijímá křest z rukou Jana Křtitele. Ne proto, že by jej potřeboval, ale proto, aby posvětil vodu a otevřel nám cestu. V této chvíli zaznívá hlas Otce: „Ty jsi můj milovaný Syn,“ a sestupuje Duch Svátý. Je to zjevení Trojice – a zároveň obraz toho, co se stalo i s námi při našem křtu.

I když si ten den většina z nás nepamatuje, protože jsme byli malí, ale byl to **největší den našeho života**. Den, kdy jsme byli **včleněni do Krista**.

Křest není jen jakýsi náboženský obřad nebo kulturní zvyk. Křest znamená, že jsme byli ponořeni do Kristovy smrti – a spolu s ním jsme vstali k novému životu. Trojí polití vodou nám připomíná tři dny Krista v hrobě. Stejně jako on vstal z mrtvých, i my jsme povoláni žít jinak – nově.

Od této chvíle neseme jméno **křest'an**. Ne podle slova „křest“, ale podle slova **Kristus**. Křest'an znamená: **ten, kdo patří Kristu**. Už ne světu, ne hříchu, ne temnotě – ale Kristu. Stali jsme se dětmi světla.

Při křtu jsme byli označeni nezrušitelným znamením. Toto znamení nám nikdo nevezme. Ani těžký hřích ho nevymaže – i když nás může připravit o spásu. Proto je tak důležitá svátost smíření, kterou svatý Augustin nazval **druhým křtem**. Je to návrat domů, omytí Kristovou krví, nové povstání Božího dítěte.

Dalším obrovským darem křtu je **úplné odpuštění prvotního hříchu**. Člověk po křtu je čistý, svobodný, krásný v Božích očích. Bez křtu zůstává duše zraněná, nemocná, uvězněná v moci hříchu. Proto církev vždy učila, že křest není něčím, co lze odkládat. Je to lék. A dobrý rodič přece nečeká, až si dítě samo rozhodne, zda se chce léčit.

Ale křest není jen dar – je to také **odpovědnost**. Rodiče a kmotři přijímají závazek vychovávat dítě ve víře. A každý pokřtěný je jednou povolán zodpovědět se Bohu, jak s tímto darem naložil.

Křtem se stáváme **dědici nebe**. Náš domov není tady. Jsme na cestě. Křesťan, který nemyslí na nebe, ztrácí směr. Pokud se horizont našeho života uzavře jen na tento svět, nutně přijde zklamání, strach a prázdnota.

Ježíš říká jasně: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen.“ Spása je jen v jeho jménu. Ne v ideologiích, ne v pohodlí, ne v modlách dnešní doby. Pouze v Kristu.

Drazí bratři a sestry, **skrze křest jsme se stali Božími dětmi**. To není jen hezký obraz. To je skutečnost. Jsme bratry a sestrami Krista. Jsme adoptovanými dětmi Otce. A Boží dítě má jiný styl života. Štítí se hříchu. Touží po světle. Nechce žít napůl.

Položme si dnes upřímnou otázku: **Je na mém životě poznat, že jsem pokřtěný?** Liší se můj život od života člověka, který Boha nehledá? Nebo jsme se stali křesťany jen podle jména?

Žijeme v době, kdy se šíří nové pohanství. Mnozí jsou pokřtění, ale nežijí z víry. Ztratili vědomí své identity. Zapomněli, kým jsou.

Křtem jsme byli také **včleněni do církve – do Mystického těla Kristova**. Křest je branou ke svátostem. Největším darem je eucharistie – přijímání samotného Krista. Jaký dar! Jaká důstojnost!

A spolu s křtem jsme přijali **Ducha Svatého**. Toho, který nás učí modlit se, věřit, doufat a milovat. V Duchu Svatém můžeme volat: „Abba, Otče!“ Tento dar je posílen biřmováním, aby naše víra byla dospělá a statečná.

Na závěr si připomeňme slova svatého Jana Pavla II., který se ptal: „Francie, co jsi udělala se svým křtem?“ Asi můžeme se tak ptát každé země, proto se ptáme: Česko, co jsi udělalo se svým křtem? Dnes jsme pozváni **obnovit v sobě vědomí křtu**. Uvědomit si, kým jsme. Komu patříme. Kam směřujeme. A znovu slyšet to naléhavé volání svatého Lva Velikého: „**Křesťane, poznej svou důstojnost!**“ Amen.